

کارکردی زمان و ریوایهت و هزر له داهینانی دهقی نه‌دهیدا

هادی حه‌بیی
(سه‌رده‌شت)

کورتھی وتار:

هر بابته و به‌ره‌میکی نه‌ده‌بی که جیلوه‌یه‌ک له بارودۆخی کۆمه‌لایه‌تی، یان سیاسی و فره‌ه‌نگی کۆمه‌لگه ده‌خاته پوو، راستیه‌که‌ی به زمان و شیوه ریوایه‌تیکی هونه‌رییه‌وه ده‌ست پئ ده‌کا و به هزره‌وه ده‌گاته لووتکه. ئەم په‌یفه پیچه‌وانه‌که‌شی هر راسته و ده‌کرئ بلیین بابته‌که له هزره‌وه سه‌رچاوه ده‌گرئ و له‌سه‌ر ده‌ستی زمان و ریوایه‌ته‌وه ده‌گاته نه‌جام. به واتایه‌کی دیکه ده‌قیکی کارامه له گشتیه‌تی خۆیدا به که‌ره‌سته‌ی زمانه‌وه، شیوازیکی له گۆشه‌نیگا و ریوایه‌ت نه‌زمون ده‌کا و هر له‌وه په‌ه‌نده‌وه هزرکی هۆشیار به ده‌سته‌وه ده‌دا. ئەم وتاره جه‌خت له سه‌ر ئەو سه‌ بنه‌مایه ده‌کا که یه‌ک له دوا‌ی یه‌ک، کارسازانه له به‌ره‌میکی نه‌ده‌بیدا پئک دین و هرکامه‌ی به کارکردیکه‌وه له داهینانی ده‌قدا ده‌ور ده‌گپرن.

واژه کلیلیه‌کان: زمانی نه‌ده‌بی، ریوایه‌ت، هزر، ئیکسپیرسیۆنیسم، چند واتایی.

سه‌ره‌تا:

پیش هه‌موو شتیکی چه‌مکی «زمان»، چه‌مکیکی نامرازیه‌یه که له پئکه‌ینانی به‌ره‌می نه‌ده‌بیدا ده‌ور ده‌گپرن و مه‌به‌ست له نامراز بوون نه‌وه‌یه که له ماهیه‌تی خۆیدا، به به‌رچاوترین شیوه کارسازه و له ده‌ستی نووسه‌ردا که‌ره‌سته‌ی هزر و بیره. له پروانگه‌ی کۆرته‌پ، شیعرناس و توپۆزهری نه‌ده‌بی سه‌ده‌ی نۆزده‌دا «زمان شتیکی که بۆ گه‌یشتن به لووتکه‌ی نه‌ندیشه و خه‌یال، پالپشتی راسته‌قینه‌ی هزره». (وبستر، ۱۹۸۲: ۵۵) شایانی نامازه پئکردنه که ئەو نووسه‌ره سنوره‌کانی «نه‌ندیشه» و «خه‌یال»، له «زمان» به جیاواز داده‌نئ و به‌و بۆنه‌یه‌وه په‌خنه‌ی وێژه‌یی له توپۆزینه‌وه‌ی زمانی جیا ده‌کاته‌وه.

له سه‌ده‌ی بیسته‌مدا زمان و وێژه به شیوه‌یه‌کی ئاکادیمیک و جیاوازتر له پیشوو، خویندنه‌وه‌یان بۆ ده‌کرئ، و به تایبه‌ت زمان له چه‌مکی خۆیدا به شکلیکی میژوویی ده‌که‌وێته به‌ر باس و لئکۆلینه‌وه‌وه، که‌وابوو ده‌سپێکی سه‌ده‌ی بیست

له ئوروپا، دهوره یه کی گرنکی میژووییه که زمان و گوتاری نه ده بی، سه رله نوځ پیداجوونه وه یان بو ده کړئ و نه ندیشه کانی فردینان دو سوسیر دهنه بڼه مای بزافیکي زمانی به ناوی پیکهاته گه رایسی، که بیگومان واتایه کی به فرراوانتری له خویندنه وه ی نه ده بی هیه. (همان: ۵۶)، به لام نه وه ی له ده سپیکي نه م وتاره دا جه ختی له سره ده کړئ، زمانی نه ده بییه که هاوکات له گه ل پړوایه ت و هزردا، بڼه مای ده قیان له سره ساغ ده بیته وه. نه وه راستییه کی حاشاهه لنگره که زمان به گشتی و زمانی نه ده بی به تاییه تی، له توږینه وه ی سوسیر «زمانناسی سووئسی سوسیرای» دا به شیوازیکی بهرچا و پوره ده ستینئ و نه و بیرمه نده له هه نگاوی هه وه لدا زمان به نیزامیکي نه ک داسه پینراو، به لکوو دلخواز و قه راردادی (بهرنامه پښئی) پیناسه ده کا. دیاره مه بهستی له واژه ی «قه رارداد» یش نه وه یه که زمان سیستمیکي پهمزی و دیاریکراوه که کومه لگه له سهری پیک که وتوون، بڼه مای له گه ل یه کتریدا پیوه نندی و دیالوگ ساز بکن. (همان: ۵۷).

له درپښه ی بڼه مای سووئیردا و به پیچه وانه ی میتودی نه ریتی توږه رانی ئینگلیزی که ماهییه تی ویزه یان به شیوه یه کی تاییه ت، له نه زمون و بایه خه نه خلاقیه کانداه ددیته وه، نه و جار نه ده بیات به پیی تاییه تمه ندیه زمانیه کی خویندنه وه ی بو ده کړئ و نه و جیاواز بیریه ش حه قیه تیکه که تا چاخی ئیمه درپښه ی هه بووه و به رده وام لقو پوی تازه ی لئ بووه ته وه، هه ر بویه نه و نه سله ی که له سه رووی هه مووانه وه به زه قی دیاره و ئاستی هه لکشان و داکشانی ده ق به راشکاوی به دهسته وه ده دا، زمانی نه ده بییه. به شیوه یه کی گشتیتر ده کړئ بکوترئ زمان له هه ر ژانریکی نه ده بیدا که رهسته یه کی سازنده یه

(بنیادنه ره) و نکولی لئ ناکرئ که له هیتانه ئارای هه ر شیوازیکی تازه دا قسه ی هه وه ل ده کا. «زمان بیجگه له وه ی به یان ده کا و دهرده بپښ، هه روه ها سه ره پای ساز دانی به لگه و پیوه نندی و به دهسته وه دانی به هره و ده سکه وته کانی خو ی، نه رکیکی گرنکتر که به پړوه ی ده با، نه وه یه که پښ خو ش ده کا بڼه مای سه رجه می نه و بایه خه په یقیانه ش بینه میحوه ری خه یال وه و له نیهایه تدا ده رک و تیگه یشتن له زمان، ده ست پی پراگه یشتن به میزی هزه» (چامسکی، ۱۳۹۳: ۱۲) که و ابو زمان په گه زیکه که تیگه یشتن ده سازینئ و هاوکات له گه ل هه لبراردنی پړوایه تی جوړاوجوړی ناو ده قی نه ده بی، خو ی به شیوازیکی نیزامه ند له گه ل نه ندیشه دا گری ده داته وه.

به ئاورپیکي خیرا له قوتابخانه زانستییه کانی سه ده ی بیست به ولاره، بومان دهرده که وئ که خودی په خنه له گشتییه تی خویدا و له مه ودای پیش له ده یه ی ۱۹۵۰ ی زایینی، ته نانه ت زور دواتریشدا «نوسه ر - میحوه ر» بووه و دوا یی له درپښه ی نه و بیروکه یه دا، په خنه گرانیک هه لکه وتوون که گومانیان له و پښازه کردوه و به وه رچه رخان به ره و ده ق، ده وری نووسه ریان له جوغزی به ره می نه ده بیدا وه لا ناوه، هه رچند کوتنی نه و راستییه لیره دا پیویسته که له ده قی داستانی پاش مؤدیرنیته، نووسه ر پاژیک نا، به لکوو که سایه تییه کی ناو پومانه که پو لی خو ی ده گپښ و به و بونه یه وه راسته قینه و خه یال له گه ل په کدا تیکه ل ده کا. به پیچه وانه ی بیروکه ی جیمز جویس که پیی وایه نووسه ر، خو لقیته ریکه و له دوا ی خو لقانندی جیهانه خه یال کرده کی، لئی ده کشیته وه و ته نیا ده پوانیته که سه کانی ناو پومان و پیکه ده دا بوخویان چاره نووسیان دیاری بکن. به هه ر حال

ئالگوگۆپى پوانگەي «نوسەر - مېھوەر» لە خۆيدا ئەو پاستىيەمان پى رادەگەيەنئى كە ئەو نوسەر نىيە واتا دەخولقېنئى، بەلكو ھەر جۆرە ناوەرۆكئىك لە ناو دەقى ئەدەبىدا، دەسكەوتى زمانە . ديارە زمانىش دياردەيەكە كە ھەم بە نىسبەتى قۇناغ و ھەم بە رادەي لىھاتوويى بەردەنگ، لە چوارچىوھى دەقدا خويندەنەوھى بۆ دەكرئى .

لە پوانگەي دوكتور شەمىسادا: «واتاي ھەر بابەتئىك، بە شىوازيك لە زماندا رەنگدانەوھى ھەيە، بۆ نمونە بزافى ئىكسپېرسىيۆنىسم كە حالەتئىكى دژوانانە و ھەيەجانى تىدايە، لە دىپ و پستەشدا ھەر بە شىوھەيەكى نااشكرا و تىكەل پىكەل خوويا دەبئى و پيشاندەرى دىرپۇنگى و كەلكەلە ھزىيەكانى كەسىي نوسەرەكەيەتى.» (شمىسا، ۱۳۹۴: ۴۵) بارت بە راشكاوى ددانى پىدا دەنئى كە: «لە دەقى ئەدەبىدا، زمانە كە دىالۆگ دەكا، نەك نوسەر، چونكە كاتئىك دەق بلأو بووھو، ئىتر پئوھەندى نئوان نوسەر و دەق دەبېرئەوھە و دەق لە واتاي خۆيدا بە بوونئىكى سەربەخۇ دەگا.» (وبستر، ۱۳۸۲: ۳۶) خالى شىاوى سەرنج ئەوھەيە كە بزافى «رەخنەي نوئى»، يان فۆرماليزم چ لە پووسيا لە بوارى زمانىيەوھە و چ لە ئەمريكا و فرانسە لە بوارى دەق مېھوهرىيەوھە، ھەمووى ھەر بە شىوھەيەك زەفكردەنەوھى شكل و فۆرمى بەرھەمى ئەدەبى جىاواز لە نوسەرە . لە ھەر حالدا بارت بە «مەرگى نوسەر» و فووكۆ بە تىزى «نوسەر- كارکرد» ھوھەركامەي لە جىيى خۆيدا خەرىكن سەربەخۆيى دەق و زەفكردەنەوھى زمان لە چوارچىوھى بەرھەمى ئەدەبىدا تىۆرىزە دەكەن و لە مېھوهرى «نوسەر- دەق» دا لايەنئىكى سىيەم بە ناوى «بەردەنگ»

بەرجهستە دەبىتەوھە كە لە كۆتايىدا ناوەرۆكە زمانىيەكان تىيدا بە عىنييەت (وھەبەرچاوى) دەگا . فۆرمالىستەكانى پووس تەنيا بە باسى زمان داناكەون و لە پوانىنئىكى ورد و ژىرانەتردا، تەنانەت بە كاريگەرى و دەورى واژە لە شىعدا دىنەوھە . «واژە لە پوانگەي ئەو تاقمەدا كاتئىك لە شىعدا بەكار دەھىنئى، پىگەيەكى ماقولتەر و بەرلأوتر لە ئاستى قامووسى بە خۆيەوھە دەگرئى و نىزامئىكى واتايى و مۇسقىيى كە شاعىر بە ھونەرى خۆي دەخولقېنئى، واژە لە ئاستى فەرھەنگى وشە ھەلدەكشىئى و پىگەي بە شىوھەيەكى بەرچاوتر بەرز دەكاتەوھە.» (شفيعى كدكنى، ۱۳۹۲: ۴۰)

لە دىرژەدا فۆرماليزم ھەر دى و پەرەدەستىئى، ھەتا ئەوھى كە لە بىرۆكەي رىچاردز و لە تىۆرى رەخنەي كەدەوھىيى زمانى ئەدەبىدا، بىرپارى لىپراو و پاستەقىنەي خۆي دەدا . رىچاردز نوسەر و بىرمەندى ئىنگلىزى، كە ئاوانگاردئىكە (پىشەنگىكە) كە لىھاتوانە لە ئەركى زمانى ئەدەبى دەدوئى و سنوورى نئوان ئەو شىوھە ئاخاوتنە لەگەل زمانى زانستىدا لىك جىا دەكاتەوھە . لە پوانگەي ئەو بىرمەندەوھە نوسەرانى دەقى زانستى، كەسئىكن كە ھول دەدەن لە ناروونى و چەند واتايى خۇ ببوئىرن، بەلام داھىنەرى بەرھەمى ئەدەبى بە ئانقەست شىوھە زمانئىك ھەلدەبژئىرى كە پراوپرى ئىبھام (تەمومئى) و ماناي چەند لايەنەيە . ھۆي ئەو ھەلبژاردنەش ئەوھەيە كە نوسەرى وئىژە بە دواي راگوئىستنى زانىارىيەوھە نىيە، بەلكو ئەركى ئەو بە دەستەوھەدانى ئەزموون و عاتىفەي ئىنسانىيە .

بە سەرنجدان بەوھى كە عاتىفە و ئەزموونى مرقۇفانەش تايبەتمەندىيەكى پوون و بەلگەمەندى لە

چوارچېوهی پاسته‌قینه زانستییه‌کاندا نییه، هر به و هویه و ناکرئ بۆ به‌یانی عاتیفه و نه‌زموونی مرؤف، که‌لک له زمانی زانست وهریگیرئ، که‌وابوو نه‌نجامی نه‌و بیرۆکه‌یه نه‌ویه که زمانی شاعیر به‌گشتی، باری عاتیفی و پینوینی بۆ به‌رده‌نگ هیه. (پاینده، ۱۳۸۲: ۲۰۲)

به‌و پپیه شاعر و به‌گشتی نه‌ده‌بیات و هونه‌ر له پوانگه‌ی ریچاردزدا، جۆره نه‌زموونیکن و نه‌و نه‌زموونانه‌ش له ماهییه‌تی خۆیاندا بایه‌خیکه‌ی یه‌کسانیان نییه، هه‌تا نه‌و کاته‌ی که ده‌گه‌نه قوناغی سه‌ره‌ل‌دان و به‌کرده‌وه ده‌درین. پیک له‌و قوناغه‌دایه که له‌مه‌حه‌ک ده‌درین و به‌و هویه‌وه پاده‌ی سه‌رکه‌وتوویی نووسه‌ر، یان هونه‌رمه‌ندی که نیسه‌تی نووسه‌ر، یان هونه‌رمه‌ندی که ئاشکرا ده‌بئ، بۆیه ده‌کرئ بلیین سه‌رکه‌وتوویی نه‌زموونیک به‌ر له‌هه‌موو شتیک له‌وه دایه که به‌شیوازیکه‌ی لیها‌توانه له‌گه‌ل به‌رده‌نگ یه‌ک بگریته‌وه و پاستیه‌که‌ی هونه‌رمه‌ندی که سه‌رکه‌وتووتره که به‌ره‌مه‌که‌ی زۆرتین پیزه‌ی سه‌رکه‌وتنی له‌هه‌ریمی (رسانگی - گه‌یاندن) دا هه‌بئ. ده‌جا سروشتییه که هه‌موو نه‌و هه‌ولانه له‌جوگرافیای زمان (مه‌به‌ست زمانی نه‌ده‌بییه) دا پیک دین، ته‌نانه‌ت پیوه‌ندی فه‌لسه‌فه له‌گه‌ل جیهانی هه‌ستیشدا هه‌ر له‌ریبازی زمانه‌ویه. له‌خۆرا نییه ده‌کوئری نه‌رکی زمانی نه‌ده‌بی به‌کرده‌وه، شکاندنی یاساوپرسیای باو و وه‌پشتگویی خستنی ستایل و هه‌نجاه‌کانی (پرسیا‌کانی) زمانی میعیاره (پپوه‌ره).

له‌وه‌ش گرنگتر نه‌و پاستیه‌یه که له‌زانستی هیرمینۆتیکدا تووشی دین و نه‌ویش نه‌ویه که «بیرمه‌ندان‌ی وه‌کوو هایدگه‌ر و گادامیر له‌و باوه‌په‌دا بوون که زمان، مالی هه‌ستییه

و ده‌توانی خودی هه‌ستی له‌قاب، یان له‌چوارچېوه‌یه‌کدا قه‌تیس بیلته‌وه، به‌لام هه‌ستی ناتوانی زمان تووشی ئیستایی بکا، له‌به‌ر نه‌وه‌ی زمان ماهییه‌تیکه‌ی چه‌ند واتایی هیه.» (شمیسا، ۱۳۸۸: ۳۶۷)، به‌تایبه‌ت هایدگه‌ر فه‌یله‌سووفی نه‌لمان‌ی، به‌پاشکاوی ده‌لئ: «زمان به‌یانگه‌ری ئیمه‌ی مرؤفه.»، ده‌جا کارامه‌بوونی به‌ره‌م، یان ده‌قیکه‌ی نه‌ده‌بیش پاستیه‌که‌ی هه‌لقولاو له‌تایبه‌تمه‌ندی زمانییه، که نه‌ویش له‌خۆیدا خه‌ریکه به‌شیوازیکه‌ی چه‌ند واتایی و فره‌ماناییه‌وه، به‌یانی هزر و ناخی ده‌روونی نووسه‌ره‌که‌ی ده‌کا. نه‌سلی چه‌ند واتایی پاستیه‌کی له‌پۆژ پووتره و له‌په‌هه‌ندی زمانه‌وه نه‌و په‌یفه‌ی ئیمه‌ ده‌سه‌لمینئ که زمانی نه‌ده‌بی بنه‌مای هه‌ل‌اوارده‌وه هه‌تا چه‌ند واتایی زیاتر بوونی هه‌بئ، له‌به‌رانه‌ردا لیها‌توویی و کارامه‌بیش پیزه‌ی له‌نیو ده‌قی نه‌ده‌بیدا زیاتره، بۆیه له‌یه‌ک پسته‌دا مه‌به‌ست له‌شاعر، هه‌مان به‌ده‌سته‌وه‌دانی ده‌قیکه‌ی ئیهامی (خه‌یال‌اوی) و فره‌مانایه. «بیک‌گومان یه‌کیک له‌تایبه‌تمه‌ندییه هه‌رمانه‌کانی شاعر له‌هه‌ر زمان و قوناغیکه‌ی میژوویدا، بابه‌تی چه‌ند واتایی بوونی شاعیره و په‌نگه‌ شاعر واتایه‌کی دیکه‌ی بیجگه له «ئیهام» نه‌بئ. هه‌ر تام و چیژیکه‌ی که له‌هونه‌ری وه‌رده‌گرین، پاستیه‌که‌ی پیشه‌ی بۆ چه‌ند واتایی بوونه‌که‌ی ده‌گه‌پتیه‌وه و نه‌ویش له‌بواری سایکۆلۆژییه‌وه، پیوه‌ندی به‌نه‌سلی ئیراده‌ی نازادیه‌خوونییه‌وه هه‌یه و مرؤف له‌ناخوداگای (خۆ بئ ناگایی) خۆیدا به‌هیچ کلۆجی نایه‌وی خۆی پاده‌ستی شتیکه‌ی تایبه‌ت بکا؛ با ته‌نانه‌ت نه‌و شته، واتای نیو شاعر، یان دیارده‌یه‌کی هونه‌ری بئ.

روحی مرؤف بئ ئۆقره‌یه و له‌دووپاته‌بوون

بیزاره، هر بویه پرووی خوش به هونری
 ئیهام نیشان دها و لهو پههندهوه مافی
 ههلبژاردن و پویشتن له شوینیک بۆ شوینیکی
 دیکه و له کۆتاییدا مافی بریاردان و سه‌ریه‌خۆ
 بیرکردنه‌وه به خۆی ده‌به‌خشئ.» (شفیعی
 کدکنی، ۱۴۰۱: ۲۱۸) لایه‌نی چهند واتایی له
 هر ژانریکی ئه‌ده‌بی، به تایبته له شیعردها،
 زه‌رفییه‌تیکی وه‌ها به ده‌ق ده‌به‌خشئ که هزری
 به‌رده‌نگ له ئاقاری واتادا ده‌ووژینئ و به
 په‌سندی زیاتره‌وه، به‌رده‌نگ له ده‌وری خۆی
 کۆ ده‌کاته‌وه، که‌وابوو ده‌قی به‌رده‌نگ په‌سند،
 بیجگه له سه‌رکه‌وتنیکی وێژه‌یی له قۆناغیکی
 میژوویدا، به مانا «بارت» ییه‌که‌ی: ده‌قیکی
 چێژه‌خشیشه. «ده‌قی چێژه‌خش، ده‌قیکه
 که دلی به‌رده‌نگ خوش ده‌کا و شادی پئ
 ده‌به‌خشئ، هه‌روه‌ها ده‌قیکه که پیشه‌ی له
 فه‌ره‌نگدا هه‌یه و ناپسێته‌وه.» (بارت، ۱۳۸۲:
 ۳۳) له‌و شی‌وازه ده‌قدا هم لایه‌نی تاک - وه‌ک
 دلخۆشکردنی به‌رده‌نگ - بایه‌خی پئ دراوه و
 هم پیشه فه‌ره‌ه‌نگییه‌که‌ی - که شوناسیک له
 زمان و کولتووری جه‌ماوه‌رییه - خراونه‌ته‌ پوو.
 لێره‌دایه که ده‌بئ بر‌وا به‌و پاستییه بی‌نین
 که ده‌ق، ئاستی به‌زنی و نزمی خۆی له
 هه‌نگاوی هه‌وه‌لدا له زمانی ئه‌ده‌بی وه‌رده‌گرئ،
 ئه‌وه زمانه که پاده‌ی سه‌رکه‌وتنی ده‌ق له
 پۆلینکردنیکی گشتگیردا بۆ به‌رده‌نگ پوون
 ده‌کاته‌وه.

وێپرای زمان، پڕوایه‌ت، یان شی‌وازی گێرانه‌وه‌ی
 بابه‌تیش هه‌ر خاوه‌نی گرنگایه‌تییه، بگه‌ر زۆرچار
 پڕوایه‌ت له خودی زمان، زیاتر ده‌ور ده‌گێرئ،
 هۆیه‌که‌شی ئه‌وه‌یه که پڕوایه‌ت شی‌وازیکه بۆ
 تیکه‌لکردنی پاژه زمانیه‌کان، هه‌روه‌ها هه‌ولیکه
 بۆ سازدانی پیکهاته‌یه‌کی به‌ریلاوتر و جیاوازر

له ده‌قدا. بۆ نمونه پڕوایه‌تیکی داستانی،
 گه‌لێک جار خودی ده‌قه‌که‌یه که به زمانیکی
 زا‌ره‌کی، یان نووسراوه‌یی چوارچێوه‌ی بابه‌تی
 پئ به‌یان ده‌کرئ.

گرنگایه‌تی پڕوایه‌ت له‌وه‌دایه که خۆی له
 خۆیدا گۆشه‌نیگای که‌سی و تایبته‌تی نووسه‌ره
 و ئاستی داهینان و لێهاتوویی نووسه‌ر له‌و
 پاژه‌شدا هه‌ر له مه‌حه‌ک ده‌درئ. پڕوایه‌ت
 پیک وه‌ک زمان، پاستییه‌کی حاشاهه‌لنه‌گره و
 هه‌ر له سه‌رده‌می ئه‌رستۆ به‌ولاوه هه‌تا ئه‌و پۆ
 به‌ وینه‌ی په‌گه‌زیک سهره‌کی و بنه‌مایه‌ی له
 چوارچێوه‌ی ده‌قی ئه‌ده‌بیدا سه‌یر ده‌کرئ.

پاجر و بستر بیرمهند و زمانناسی ئینگلیزی،
 پڕوایه‌ت به بنه‌مایه‌ک داده‌نی که دوو هێزی هز
 و نووسراوه و به گشتی هه‌ر جۆره هێمایه‌کی
 پێوه‌ندیدار به‌و دوو لایه‌نه‌وه پیکهاته‌مهند ده‌کا،
 هه‌روه‌ها له مانیفیستی قۆم‌خوازه‌کانی پووسدا
 پڕوایه‌ت چه‌شنیک ماناشوناسییه. دریدا و پیکۆر
 هه‌ردووکیان له‌و باوه‌رهدان که پڕوایه‌ت له
 به‌یانکردنی کاتدا ده‌وریکه بنه‌مایه‌ی ده‌گێرئ و
 مرۆف، یان به‌رده‌نگ له سایه‌ی پڕوایه‌ته‌وه‌یه
 که ده‌ستی به واتای راسته‌قینه‌ی زمان پاده‌گا.
 به واتایه‌کی دیکه ئه‌وه پڕوایه‌ته‌که هه‌ردوو
 پاژی پابوردوو و داهاتوو به زمانی حال
 ده‌گێرئته‌وه، که‌وابوو شیعر، یان چیرۆک شتیکه
 که ده‌کوئرئ و پڕوایه‌تیش شی‌وازی ده‌ربرین و
 به‌یان کردنه‌که‌یه‌تی. پڕوایه‌ت هاوکات له‌گه‌ل
 زمان، گۆشه‌نیگایه‌که که له قۆناغی ئاخاوتندا
 پوو دها و له‌و په‌هه‌نده‌وه ویکرا له‌گه‌ل جه‌ره‌یانی
 هزر ده‌بنه‌وه یه‌ک. زمان - وێپرای پڕوایه‌ت -
 له‌گه‌ل هزردا، هونه‌ر و زانستی وێژه‌ پیک دینن
 و زۆرتین کاریگه‌رییان له‌سه‌ر داهینانی ده‌قی
 ئه‌ده‌بی هه‌یه.

به سهرنجدان بهوهی که زمان له ماهییه تی خۆیدا شوناسسازه، هه ر به و پێیه له میحوهری هونه ریی په یفدا، ئه وه زمانه که شوناس به دهقی ئه ده بی ده به خشی. ریوایه تیش که شیوازیک له گوشه نیگایه، راستییه که ی جوری جیهانبینی و پوانگه ی نووسه رمان لئ پوون ده کاته وه، پاشان ده گاته قوناغی هزر که کاکلی په یف و کوتایی ده قه؛ به و واتایه که هه ر هه ولکی زمانی له ئیو ده قدا به مه بهستی هینانه ئارای ئه ندیشه یه و بێتو هه ر تیکستیکی هونه ری و ئه ده بی خالی له هزر و ئه ندیشه بئ، بیگومان کاریکی نه کراو و هه ولکی به ته و او مانا بیسووده .

هزر به تاییهت ئه و کاته له دهقی ئه ده بیدا خۆی مسۆگه ر ده کا که به پالپشتی زمان و ریوایه ته وه، گۆرپانکاری و داهینان بێنیتته ئاراهه . ئیستا رهنگه ئه و پرسیاره بێته گۆرپئ که داهینان چییه و گۆرپانکاری به چی ده گوترئ؟ له پوانگه ی هه ندیک له ره خنه گراند «به ره می داهینه رانه ئه وه یه که سه ره پای تیپه ریوونی کات به سه ریدا، دیسان ده سه لات و توانایی خولقاندنی ناوه رۆکی تازه و نوئی هه ر تیدابئ.» (ایگلتن، ۱۳۹۶: ۲۳۸) «سه ره پای تیپه ریوونی کات» ده سه ته وازه یه کی زۆر گرنگه که ده سه لمینئ به ره می داهینه رانه، بیجگه له وه ی له کاتی سه ره له دانیدا گۆرپانکاری ساز کردوه و داهینانی خۆی به کار هیناوه، ته نانهت له دوا ی تیپه رینی کات و سه رده میکیش به سه ریدا - زۆر، یان که م، هه ر تازه یه و هه نووکه ش غوباری فه رامۆشی، به ته وای لئ نه نیشتوهه . ده یجا قسه ی ناوی که ناوه رۆکی تازه شتیکه له هزر دا پوو ده دا و به گوشه نیگای داهینه ره وه له به ستینی زماندا خوویا ده بئ. دهقی ئه ده بیش ئه و کاته داهینه رانه یه که به له به رچا وگرتنی

نیازه کانی کۆمه لگه، رپچکه ی نوئخوازی و پێشکه وتن بێنیتته گۆرپئ. به پئی بیروکی ئابراهام مازلو، مرۆف له سروشتی خۆیدا جۆره پیداو یستی و نیازگه لیکی هه یه که له نیویاندا ئه سلئ شکۆفه یی هزری و داهینان، له سه رووی هه مووانه وه یه و ئاشکرایه کۆمه لگه یه ک پێش ده که وئ که له هه نگاوی هه وه لدا نیاز به داهینان، له هزر و بیری خۆیدا ده روونی بکا، هه ر جۆره نوئخوازی و خولقاندنیک که رچه بشکینئ.

راستییه که ی ره گه زیک له داهینانه که بیگومان له ده قیکی کارامه دا زه رووره تی هه یه . مرۆف و په ی ره وی ئه و، دهقی ئه ده بی داهینه رانه ده توانئ بابه تگه لی نا پوون و تیکه ل پیکه لی زهینی که کۆمه لگه له گه لی ده سه ته وه خه یه، به شیوازیکی هونه ری پوون بکاته وه و بۆ هه موو پرسیاره بئ وه لامه کان، تیوری به ده سه ته وه بدا. واتای دهقی سه ره یه خۆ وه ک پێشتر له خویندنه وه ی بارت و فوو کۆدا ئامازه ی پئ کرا، رپک ئه وه یه و هونه ری ئه و شیوه ده قه له وه دایه که له هه ر حالدا که سایه تی خۆی ده پارێزئ و به خولقاندنی مانا و مه به ستی تازه وه، له هزری به رده نگدا به رجه سه ته سازی ده کا. پیوه ندیی نیوان به رده نگ و دهقی داهینه رانه ش پیوه ندییه کی تۆکه ی دوولایه نه یه که زمان و ریوایهت به جووته، بنه ماکه ی داده رپژن و له و رپبازه وه به رده نگ له به ره و حاسلئ (به ره می) هزر دا به شدار ده کن.

دیاره زمان و ریوایهت و هزر هه رکامه ی کارکردی خۆی هه یه، به لام حه قیقهت ئه وه یه که ده قیکی داهینه رانه، ناشئ هیه چ کامیان وه پشتگوتئ بئا. به گوتنیکی دیکه ده کرئ بلین بۆ گه یشتن به ئاستیکی به رز که ره نگدانه وه ی

له نيو جه ماوهري كۆمه لگه دا هه بئ، دهق لانی كه م پئويسته خوئی به يه كيك له و بنه مايانه وه تيار بكا. نابئ له بئر بكرئ كه بئرۆكهی «ساخت شكینی» هه لوه شاننه وه گه رایي ژاك دریدا. ش هه ر ئه نجامی ئه وه وه لئه زه يینییه كه له پئشدا کاریگه ری له سه ر په خنه گرانی و پژه دانا و له په هندی پافه ی دهق و پپوایه ته وه، په لی كیشا ناو زانستی ئیلاهییات و موسیقا و شپۆه کاری و شانۆنامه وه، له پاشان سه ری له په وانكاوی (دهرووناسی) و فهلسه فه ده ره ینا. (صنعتی، ۱۴۰۰: ۵۷) هوی ئه وه ی كه تا ئه و پاده یه دهق وهك نوینه ری زمان و به دوا ی ئه ویشدا پپوایه ت، به م شپۆازه ته وه ره و ئامزای کاری بیره ندانی په یف و به ره می ئه ده بییه، به ئه ر خه یانییه وه پیشه ی له و پاستیه دا هه یه كه زه مینه یهك پئك بئ بئوه ی به رده نگ بتوانئ چئژ، یان کاریگه ری له دهق وه ر بگريئ و جار له گه ل جار زیاتر ئاویته ی بئ، بۆیه ده كریئ بلئین مه رجی یه كه می هونه ر به گشتی له و به ستینه دا ئه وه یه كه کاریگه رییه کی پاسته وخۆ و خیرا له سه ر به رده نگ دابنئ و ئه وه ش له خۆیدا سنووری نیوان هونه ری پاسته قینه له گه ل به ناو هونه ردا لئك جیا ده كاته وه، به پافه یه کی ديكه دهقی داهینه رانه ی ئه ده بی له دهقی كه م مایه ی قه تیس كراو هه لداویئ، ئه گه رچی هه چ په گه زئکی دهق له خۆیدا له وه ی ديكه زیاتر نییه، بگه ره هه ركامه ی له جئی خوئی ده كریئ وهك خالی ده سپئك و كه ره سته ی چوونه ناو فه زای دهق له به رچاو بگريئ. (بلسی، ۱۳۷۹: ۱۳۹)

شایانی ئامازه پئكرده كه فهلسه فه ی سه ره کی سه رجه می ئه و په گه زانه ی وهك زمان و پپوایه ت و هزر باسیان لئ كرا، ئه وه یه كه

به پالپشتی یه كتر ده قئکی كارامه بخولقئینن. كۆنتاكت و دژوازییه كانیش حه قیقه تئكن كه له جئی خۆیدا هه میشه شوئنی سه ره له دانی بزاف و بئرۆكه ی تازه و پاستیه كه ی بنه مای داهینان و خولقاندنی جیاوازی هونه رین. بیری نوئ له هزری بئ ئۆقره و بزۆزه وه سه رچاوه ده گریئ و پیشه ی له ناخوداگایه كدا هه یه كه بئ وچان به ره و گۆپان و ئه زموونی تازه له جموجۆلدایه، ئه گه رچی هه ر به ته نیا بیری نوئ بۆ حاله ته كه به س نییه و له حه قیقه تا كوی ئه و په گه زانه یه كه وئپرای یهك دهق ده گه یه ننه لووتكه و خهون و خولیا ی به رده نگ له نمونه یه کی سه ركه وتوودا وه پاست ده گه رپئین.

ئه نجامی توئژینه وه:

زمان و پپوایه ت و هزر له گوتاری بیره ندانی و پژه و زمانناسیدا، پئگه یه کی به رچاویان بۆ ته رخان كراوه. حه قیقه ت ئه وه یه كه زمان له دهقی ئه ده بیدا چه مكئکی ئامزاییه له هزر، كه وئپرای پپوایه ت، مه به ست و واتای زهینی پاده گویئ و ده بیئیتته قۆناغی عه یینییه ته وه. به گوتنئکی ديكه هه ركات بابته ئیكی ئه ده بی له هزره وه سه رچاوه ده گریئ و به گۆشه نیگای تاییه ته وه له به ستئنی زماندا پوو ده دا، ئه و كاته یه كه گه یشتووه ته قۆناغی حه قیقه ت و له لایه ن به رده نگه وه توئژینه وه ی بۆ ده كریئ. زمان كه ره سته ی كه شفی نه ست و ناخوداگایه و هه ر ده قئکی ئه ده بی (مه به ست: ده قئکی فه رزیی سه ركه وتووه) له ماهیه تی خۆیدا، پابه ندی ئه و سئ ئه سله یه كه شوناسیان پئداوه و وهك ده نگئکی سه ره به خۆ له میژوودا هه یشتوو یانه ته وه.

سه‌چاوه:

- ۱- ایگلتون، تری (۱۳۹۶)، آثار ادبی را چگونه باید خواند، ترجمه‌ی محسن ملکی، بهزاد صادقی، چاپ دوم، تهران: انتشارات هرمس.
- ۲- بارت، رولان (۱۳۸۲)، لذت متن، ترجمه‌ی پیام یزدانجو، تهران: نشر مرکز.
- ۳- بلزی، کترین (۱۳۷۹)، عمل نقد، مترجم عباس مخبر، تهران: نشر قصه.
- ۴- پاینده، حسین (۱۳۸۲)، گفتمان نقد، مقالاتی در نقد ادبی، تهران: نشر روزنگار.
- ۵- چامسکی، نوام (۱۳۹۳)، زبان و اندیشه، ترجمه‌ی کوروش صفوی، چاپ پنجم، تهران: انتشارات هرمس.
- ۶- شفیعی کدکنی، محمدرضا (۱۳۹۲)، زبان شعر در نثر صوفیه (درآمدی به سبک‌شناسی نگاه عرفانی)، چاپ چهارم، تهران: انتشارات سخن.
- ۷- شفیعی کدکنی، محمدرضا (۱۴۰۱)، حالات و مقامات م. امید، چاپ هفتم، تهران: انتشارات سخن.
- ۸- شمیسا، سیروس (۱۳۸۸)، نقد ادبی، چاپ سوم، تهران: نشر میترا.
- ۹- شمیسا، سیروس (۱۳۹۴)، مکتب‌های ادبی، چاپ هشتم، تهران: نشر قطره.
- ۱۰- صنعتی، محمد (۱۴۰۰)، تحلیل‌های روانشناختی در هنر و ادبیات، چاپ نهم، تهران: نشر مرکز.
- ۱۱- وبستر، راجر (۱۳۸۲)، پیش‌درآمدی بر مطالعه‌ی نظریه‌ی ادبی، ترجمه‌ی الهه دهنوی، تهران: نشر روزنگار.